

havde haft Læjlighed til at arbejde sammen med Marineministeren, havde den Overbevisning, at han som Minister havde været særdeles loyal, overholdt sit Budget og paa ethvert Punkt været ganske aaben overfor Rigsdagen. Det førte saa, som bekendt, til en Ministerkrise, og naar vi nu have faaet et nyt Ministerium i den Anledning, kan det ikke være andet, end at adskillige Medlemmer indenfor Venstre-reformpartiet se paa denne Situation med nogen Bekymring.

Naar man har et stort Parti, som er sammensat af forskellige Mennesker, der have forskellige Anskuelse om mangt og meget, er det en meget stor Beroligelse for disse at vide, at de indenfor Regeringen have Mænd, som de med fuld Fortrøstning kunne henvende sig til i det givne Tilfælde, Mænd, som de mene, dele deres Anskuelse paa de væsentlige Punkter helt og fuldt. Det er dem en Borgen for, at de i et enkelt givet Tilfælde kunne faa Sagen til at gaa i den Retning, som de ønske. Dette er nu neppe Tilfældet i den Grad, som det har været tidligere.

Naar man ser politisk paa det, der er sket, kan det ikke nytte at sige andet — det maa enhver indrømme —, end at den Sammensætning, det nuværende Ministerium har faaet, er ikke i den Grad et Udtryk for de forskellige Grupper indenfor Reformpartiet som den Sammensætning, det tidligere Ministerium havde. Det er ogsaa noget vanskeligt for os at forstaa, hvad der har været Motivet til den Forandring, der er foregaaet. Vi se med ikke ringe Bekymring paa, at netop de Mænd, som vi i mange Henseender saa op til, ere gaaede ud af Ministeriet. Vi se ogsaa med nogen Bekymring paa, at en Mand som den tidligere Konseilspræsident, der netop som Udenrigsminister har indlagt sig saa overordentlig store Fortjenester, er gaaet ud af Ministeriet. Vi have jo faaet en ny Udenrigsminister, og vi have foreløbig ingen Sikkerhed for, at han kan tage den store Opgave op. Jeg ved af personlig Erfaring, af personlig Samtale med Folk, der nøje ere inde i den Ting, at det Arbejde, som Konseilspræsident Deuntzer har gjort i Retning af Voldgiftssagen, er et Arbejde, som anerkendes fra alle Sider — og netop fra den Side, som havde Forstand paa at bedømme det — som et ganske overordentlig stort og nyttigt Arbejde; og er der noget Arbejde, som har Betydning for Landets Fremtid, maa det erkendes at være dette Arbejde. Derfor forekommer det mig, at der skulde ganske over-

ordentlig tvingende og nødvendige Grunde til at skride til en Katastrofe netop her.

Hvad den højtærede Marineminister angaar, anerkendes det fra alle Sider, at han ikke alene administrerede sit Budget i fuld Overensstemmelse med Rigsdagen, men det erkendtes ogsaa fra alle Sider — den Ros skal gives ham —, at hans Bestyrelse af Marinen i enhver Henseende var mønsterværdig, det erkendes indenfor maritime Kredse, og derfor mener jeg ogsaa, at der skulde meget tvingende og nødvendige Grunde til, for at han skulde træde ud af Ministeriet. Om den højtærede forhenværende Finans- og Trafikminister behøver jeg ikke her at bruge mange Lovord; han er tilstrækkeligt kendt baade uden- og indenfor Tinget.

Om de Mænd, som nu sidde paa de Pladser, kunne tage den Gerning op i samme Udstrækning og gøre det samme gode Arbejde, vide vi ikke; det er noget, der ligger ud i Fremtiden, noget, vi maa haabe og ønske. Men der er for mig ikke ganske den samme Betyggelse, som har været hidtil, idet netop nogle af de Mænd, som jeg særlig saa hen til med Fortrøstning, ere gaaede ud af Ministeriet. Da jeg havde hørt den højtærede Konseilspræsidents Program, og jeg saa alligevel i en given Situation ønskede at stemme for, at den højtærede Konseilspræsident skulde danne en Regering, saa ønskede jeg for mit Vedkommende dette af den Grund, at jeg mente, at det var en mægtig Styrkelse af Folketingsparlamentarismen, at den højtærede Konseilspræsident netop i den Situation kom til at danne en Regering. Jeg ønskede for mit Vedkommende ikke at være med til at lægge den ringeste Sten eller Hindring i Vejen derfor. Jeg betragtede det ligeledes som en ganske overordentlig stor og betydningsfuld Ting, der skete i dansk Politik, at vi naaede til at faa en civil Forsvarsminister, fordi det var mig en Udsigt til, at vi i Fremtiden kunde komme til at faa en sund og fornuftig Ordning paa det Omraade. De Udtalelser, den højtærede Konseilspræsident eller den højtærede Forsvarsminister er fremkommen med angaaende Forsvarssagen, forekomme mig imidlertid at være saare lidet oplysende i Øjeblikket. Det forekommer egentlig ikke mig at være rigtig klart, hvorvidt Konseilspræsidenten i det givne Øjeblik indtager den samme Stilling, som han har indtaget tidligere: at vi kun skulle konstatere vor Neutralitet, eller hvorvidt han mener, vi kunne værne vor Neutralitet. Mellem de to Ting er der jo en meget